

estis tiel konsternata, kiel li; la brako de Hermiona eksaltis plene etendite supren.

“Mi ne scias tion, sinjoro,” diris Hari.

La lipoj de Snejp kurbiĝis en ridaĉon.

“Ta, ta, ta – la famo klare ne sufiĉas por ĉio.”

Li ignoris la brakon de Hermiona.

“Provu ni alian demandon, Potter, kie vi serĉus, se mi ordonus, ke vi alportu al mi bezoaron?”

Hermiona etendis sian brakon tiel alte supren, kiel ĝi povis atingi, sen tio, ke ŝi stariĝus, sed Hari ne havis la plej etan ideon pri bezoaroj. Li penis ne rigardi al Malfid, Krab, kaj Klus, kiuj skuĝis pro ridegoj.

“Mi ne scias tion, sinjoro.”

“Vi decidis ne malfermi libron antaŭ ol alveni, ĉu ne, Potter?”

Hari trudis sian rigardon rekte en tiujn frostecajn malhelajn okulojn. Li *ja* foliumis siajn librojn ĉe la geonkloj Dursli, sed ĉu vere Snejp supozis, ke li memoru ĉion en *Mil Magiaj Herboj kaj Fungoj*?

Snejp ankoraŭ ignoris la tremantan brakon de Hermiona.

“Kiel diferencas, Potter, kaskofloro de napelo?”

Ĝuste tiam Hermiona ekstaris, sia mano etendata avide al la karcera plafono.

“Mi ne scias tion,” diris Hari kviete, “sed evidente Hermiona ja scias. Kial vi ne provas ŝin?”

Kelkaj ridis; Hari ĵetis rigardon al Ŝemus, kaj Ŝemus responde palpebrumis. Tamen, Snejp ne amuziĝis.

“Sidiĝu,” li knalis al Hermiona. “Por informi vin, Potter, asfodelo kaj absinto kune fariĝas dormpocio tiel forta, ke ĝi nomiĝas la ‘ĉerpo de viva morto’. Bezoaro estas ŝtono elprenita de stomako de kapro, kaj tiu savos vin de la plejmulto de venenoj. Teme de kaskofloro kaj napelo, ili estas la sama planto, kiu ankaŭ konatiĝas per la nomo akonito. Nu, kial ĉiu el vi ne notas tion?”

Okazis subita serĉfosado por plumoj kaj pergamenoj. Super la bruo, Snejp diris, “Kaj la Oragrifa Domo malgajnos unu poenton pro via malrespekto, Potter.”

La aferoj ne pliboniĝis por la Oragrifaj dum la leciono de Pocioj daŭris. Snejp aranĝis ĉiujn en paroj, kaj taskis al ili miksi simplan pocion por sanigi je karbunkloj. Lia longa nigra talaro susuris dum li glitadis ĉirkaŭe, rigardante ilin pesi sekigitajn urtikojn kaj pisti serpentajn dentegojn, kaj li kritikis preskaŭ ĉiun, escepte de Malfid, kiun li evidente ŝatis. Li estis ĵus ordoninta, ke ĉiu rimarku, kiel perfekte Malfid estas stufinta siajn limakojn, kiam nebuloj da akra verda fumo, kaj laŭta siblado plenigis la karceron.